

Jedan od mnogih . . .

Kap. fregate Andrija Dabović, Split

»Organska i neraskidiva veza i jedinstvo između naših naroda i njihove Armije i Ratne mornarice pod rukovodstvom druga Tita, to je naše najmoćnije oružje to je naše atomsko oružje, jače od svake atomske i hidrogenske bombe« (Iz izjave za štampu Komandanta mornarice povodom petnaestogodišnjice Ratne mornarice).

Čim je Mite dobio dozvolu za izlaz, želio je da mnogo ne luta po gradu, već da sa svojim drugovima pođe tamo do ljetne bašte, a onda da još jednom pogleda film »Ne okreći se sine«. Zanesen svojim mislima išao je Mite sa ostalim drugovima uskom ulicom staroga grada, i s vremenom na vrijeme, onako instiktivno prelazio pogledom slučajne prolaznike; ali najednom Mita se upadljivo okrene i pripi zjenice na plavu djevojku, koja je nekamo brzo plela ulicom. U ritmu njezinih brzih, kratkih koraka, ispod svilene košulje nemirno su poigravale dojke. Očito se vidjelo da djevojka nekamo žuri.

— Ne okreći se sine, dobaci Joža jednu u šali.

Sretoše se nasmijane oči mornara, i sjenka lakog smješka pređe njihovim usnama. I mornari su, šaleći se, prilazili ljetnoj bašti, koja nije imala još potpun broj gostiju, jer to su bili rani popodnevni časovi. Gosti će tek doći kad padne sunce, znao je to Mita i predložio da malo sjednu i u svakom slučaju okrepe se s jednom malinom, koja, ako je hladna, dobro djeluje. I izabrali su svoj stol, uz koji su stajale tri stolice.

Bašta je bila tiha i kao stvorena za odmor.

Po njihovoj narudžbi konobar je donio limunadu, jer je maline bilo ponestalo, a upravo su nju željeli.

— Evo, vidiš . . . — reče Mita — želiš jedno a dobiješ drugo.

Joža je gledao nekamo neodređeno i gotovo nije ni čuo šta Mite kaže, i to je malo živcnulo Mitu, pa ga je lako bočno slamčicom po golišavom vratu kako bi mu skrenuo pažnju na sebe.

— Uzdravlju! Zazvoniše čaše poput sitnih srebrnih novčića i limunade za čas nestade.

I baš kada su se spremali da pođu, kako bi na vrijeme stigli do bioskopa, tamo podalje začu se neka nejasna graja ljudskih glasova, koja nije nimalo prijatno djelovala na bubne opne; što se toga trenutka tamo podalje događalo oni nijesu znali, a niti ih je radoznalost nagonila da »ispituju« događaje, ali kao da ih je neka nevidljiva snaga primorala da još malo posjede. I opet su započeli neki nervozni razgovor o jučerašnjem veslanju u jedinici, pa onda opet o nogometu. I nijesu ni primijetili da sa suprotne strane prilazi ona ista djevojka, koju su ranije sreli u uskoj ulici. Joža je prvi vidio.

— Pazi . . . desno osamdesetpet »meta« — reče on.

— Dovraga . . . zgodna — reče Mita i trepnu očima.

I oba su neprimjetno zagledala to mlado stvorenje.

— Baš je zgodna — reče Joža, a sama samcata i kao da je pomalo tužna. Da joj ponudimo stolicu i »ispitamo teren?«

— Ah, mani — doda Mita. Ne želim da se namećem. Uostalom ja imam djevojku, koja je istina, sada malo podalje, ali . . . ima za sve vremena.

— Najednom, djevojka priđe ravno k njima.
— Dolazi . . . sama, dolazi Joža protrlja ruke i osjeti kako mu tog časa nešto slatko prostruja tijelom.

-- Zaista dolazi — šapnu Mita i malo se ispravi kao da očekiva neki veličanstveni poklon.

— Jel' slobodno — pripita djevojački glasić?

— Molim samo izvolite — u horu rekoše mornari i malo se pomaknu u stranu, mada to nijesu željeli, već da budu sasvim blizu djevojke, koja ih ispitivački pređe pogledom i najednom upita:

— Jeste li vi sa razarača?!

— O, . . . Zjevnu Mita, i u sumnji nabra obrve. A šta pitate, molim?

— Tako interesira me — ozbiljno reče djevojka.

— Ne, mi nijesmo s razarača!

— Otkuda ste, ako smijem znati?

— Iz Ratne mornarice — otresoše mornari u horu, čudeći se što to ona tako pripitkiva i tko je ustvari ona? Zašto je baš k njima došla? Šta hoće?

— Dakle, vi nekoga tražite — reče Joža.

— Da, tražim — odgovori djevojka. I to hitno tražim, ja sam, znate, u bolnici, tamo radim. Tražim hitnu pomoć. I ona je ispričala kako je prije kraćeg vremena nastradao jedan drug na uglu ulice i kako je potrebno da se izvrši hitna transfuzija, to ona stručno objasni.

Kad su mornari saznali o čemu se radi, otrčase hitno u jedinicu i zamoliše da im dozvole da svojom krvlju pomognu spasiti čovjeka. I nije mnogo potrajalo, dobrovoljni davaoci krvi, našli su se u bolnici i za nekoliko trenutaka čovjek je bio spašen, čovjek koga oni nikada u životu nijesu ni čuli ni vidjeli. Mornar Mita jedan od mnogih, dao je i ovaj put svoju krv, jer je najbolje odgovarala njegova krvna grupa. To je bio još jedan mali doprinos za spas ljudskog života, među onih 849.159 grama krvi, koju su dali pripadnici Ratne mornarice za spasavanje ljudskih života.

Suprugu - pomorcu

Kad tebe nema, ja sam kao ptica
koja zaluta s puta.

Srce mi se potrese i postaje golo.

Bujica sreće ponese moje srce
u daljinu za tobom.

Probdjevene noći nalik su na čežnju
a teške oči od sanjivosti traže te
u beskrajnim daljinama mora.

A kad te napokon nađem
u mojim sanjima

osjetim kako je slatka radost moja.

BLAGAIĆ PAULA, Trogir